ják, lepereg előttük az egész életük. Iñárritu megsejtett valamit az élet *bardó*jellegéből, és ezt igyekszik átadni időnként értékes gondolatokat, szívmelengető jeleneteket felvillantó filmjében.

Két fő hibája van, ami e tudatos vagy tudattalan üzenet rovására megy. Az egyik az, hogy túl nagy hangsúlyt helyez a saját személyes életére, ami részletes életrajzi adatok hiányában igencsak megnehezíti, hogy a néző értelmezni tudja a történéseket. A másik hiba, hogy mértéken felül kaotikusak a jelenetek. Az rendben van, hogy az álom alapvető természete irracionális, az ok-okozati törvényeknek kevéssé alávetett, és hatványozottan az érzelmek és hangulatok dominálnak benne a logikus gondolkozással szemben. Értem én, hogy a rendező mindezt álomhűen szerette volna ábrázolni. Azonban nem csak ilyen álmok léteznek. Hovatovább az Iñárritu által vászonra vitt álomtípus (melyben az átélő öntudatlanul, a történéseknek szinte teljesen kitéve bóklászik saját képzeletvilágában) a legközönségesebb és a legérdektelenebb mind közül. Nem letisztult éberálmoknak vagyunk tanúi. Ilyen zavaros, fejfájdítóan terhes álmai annak szoktak lenni, aki egy átmulatott éjszakát követően, hat sör, négy feles és egy közvetlenül lefekvés előtt betolt óriáshamburger után módfelett zaklatott és túltelített állapotban hajtja nyugovóra a fejét.

G. J.

Médiavadász
MÁR CSAK KÉT HÉT. A COVID-JÁRVÁNY VALÓDI TÖRTÉNETE
1 óra 1 perc 35 másodperc (2023, Médiavadász)

Aki ismeri a vonatkozó tradicionális tanítást, tudja, hogy az archaikus ember számára a világ és maga a lét szüntelen harc jó és rossz között. Ez a metafizikai küzdelem minden szinten és formában jelen van, s a tradicionális berendezkedésű társadalmak embere úgy szervezte meg az életét, hogy felkészülhessen az ártó erők elleni fellépésre. A „rossz" mint olyan számtalan formában és módon jelent meg az emberi élet színpadán, amelyek végigkövetésére ehelyütt nincs mód, azonban megállapíthatjuk, hogy úgynevezett kulminációs pontok, összesűrűsödések, vagy éppen törések, átvitt értelemben vett földcsuszamlások rendre megfigyelhetők a történelemben. Ezek okai szintén sokfélék, nem térhetünk ki rájuk. Azonban a világkorszakok doktrínájának értelmében az sem ismeretlen előttünk, hogy a végidők előrehaladtával a komor események nemcsak mennyiségi értelemben sokasodnak meg, de egyre gyorsuló ütemben követik egymást. Mint mondani szokás, egy emberi élet csupán egy röpke időtartam: megszületünk, élünk, s már el is illantunk. Épp e miatt döbbenetes tapasztalat, hogy a 20. század gyászos eseményekben nem szűkölködő időszaka után az eddig még két és fél évtizedet sem megért harmadik évezred félelmetes tempóban zúdítja ránk a vészjósló történéseket. Ezek mindegyike megérdemli a fokozott figyelmet, azonban egy eseménysorozat minden szempontból egyedülállónak bizonyult. A 2020-ban útnak indult Covid- vagy Koronavírus-járványról van szó.

Aki nincs beleragadva a *mainstream* média egyoldalú félretájékoztató iparának mélybe húzó mocsarába, értesülhetett úgynevezett „alternatív" internetes felületekről, oldalakról, mint amilyen a Médiavadász, amely örvendetes módon az idei nyárra elkészült a Covid-pandémiáról szóló egyórás videójával. A Médiavadász egy évek óta működő független (ez esetben a „független" szó nem üres lózung) médiacsatorna, ami politikai, kulturális, művészeti, társadalmi, esetenként vallási témákat bont ki nagy alapossággal,

s leginkább a tárgyalt tematikumokhoz való korszerű hozzáállás terén érdemel figyelmet. A Médiavadász tradicionális szellemi alapokon nyugszik, következésképpen a lehető legélesebben áll szemben a fősodrú média és a rendkívül agresszív módon propagált, kondicionált közgondolkozás szimpla, kizárólagosan igazként és követendőként az emberekbe sulykolt nézőpontjával. Számos komoly témát tárgyalt már, sokszor kritika alá vonva megkérdőjelezhetetlennek kikiáltott liberális dogmákat, s beszédes, hogy a legnépszerűbb videómegosztó csatorna többet le is törölt e filmek közül. Nos, a *Már csak két hét. A Covid-járvány valódi története* is erre a sorsra jutott e médiumnál.

Lezárva a túlzottan hosszúra nyúló bevezetőt, csak annyit jegyeznénk meg a tágabb téma kapcsán, hogy aki törekszik arra, hogy szemléletét minél kevesebb köd vegye körül, naponta tapasztalhatja, hogy a legkülönfélébb világboldogító, vagy inkább -bolondító eszmék, áramlatok uralják a posztmodern világot. Ezek közül jó néhány már egy ideje közéletünk részét képezi, azonban az utóbbi öt-hat évben számuk látványosan megsokszorozódott. Mi több, általános megfigyelés, hogy ezek immáron egymásra rakódnak, vagyis egyszerre akár több világfelforgató akciósorozattal is operálhatnak a romlás ügynökei – lásd metoo, blm, lmbtq, bevándorlás, klímaügy stb. Azonban, ami pár évvel ezelőtt kezdődött, arra korábban nem volt példa. A Covid van terítéken.

Míg az imént elsorolt politikai/ideológiai akciók egy része lokális, helyhez kötött, mások csak bizonyos társadalmi csoportokat érintenek (például az etnikai feszültségek), tehát az esetek többségében a lakosságnak csak egy-egy szegmensét érintik közelebbről, addig a Covid-járvány merőben más ügy volt, mivel olyan kórokozóról van szó, egy globális szintű vírusról, amely a Föld minden egyes emberét veszélyeztet(het)i. Éppen ezért lehet belőle globális fegyvert kovácsolni.

A 2020-as év első hónapjaiban lassan, majd fokozódó tempóban kezdtek áradni a hírek egy terjedőben lévő vírusról, mely az enigmatikus „korona" elnevezést kapta. Tavaszra a hírműsorok, portálok, televíziós és internetes csatornák szinte teljes egészében ezzel a témával foglalkoztak, minden más perifériára szorult. A világban működő erők természetével behatóbban foglalkozó, egészséges krizeológiai érzékkel, valamint a tömegmédia működése vonatkozásában értékelhető tájékozottsággal rendelkező egyéneknek azonban felrémlett a körülbelül tíz évvel korábbi H1N1-hírözön, vagy éppen a „madárinfluenza", amelyek azonban csak halk főpróbái voltak mindannak, ami 2020-ban állt előttünk. A tavaszi hónapokban már joggal állapíthattuk meg, hogy ez egy olyan vírus, ami a médiával terjed, ugyanis szinte tapintható mértékben nőtt az emberek körében a pánik, a téboly, a paranoia. Miközben semmi biztosat nem lehetett tudni, mi is történik valójában, essék szó Vuhanról, a vírus állítólagos származási helyéről, vagy denevérekről, tobzoskákról. A Médiavadász videója sebészkés élességgel boncolja fel a témakört.

E sorok írója nem felejti el a Covid-időszak kezdetének meghatározó élményét: a helyi kis bolt előtt félkörben álltak az emberek, arcukat maszk fedte, és rezignáltan várták, hogy megkezdődjön a részükre kijelölt vásárlási idősáv. A teljességgel szürreális jelenet mintha egy groteszk színházi előadás vagy *freakshow* része lett volna – e jelképes szcenário kicsiben előre jelezte, egyben össze is foglalta mindazt, amiről az inkriminált két év szólt. A *Már csak két hét* sorra veszi a Covid-hadjárat eseményeinek minden egyes mozzanatát, vonatkozását. Nem túlzás, ami a videóból is kiderül, hogy a Covid jegyében telt időszaknak és a hozzá kapcsolódó intézkedéseknek egyetlen eleme sem volt, ami

csak megközelítette volna a realitást, sőt, a normalitást.

Az emberek folyamatosan kerültek egy olyan spirálba, melynek létezéséről sokan nem is tudtak, csak vakon és megadón teljesítették az őrültebbnél őrültebb rendelkezéseket, mint a filmből is kiderül. Már a Covid első hónapjaiban erőteljesen körvonalazódni látszott, hogy olyan összehangolt globális akciótervről van szó, amiben minden hatalmi ágazat részt vesz: a kormányok, a média, az egészségügy, az üzleti világ, a munkáltatók… Ahogyan a *Már csak két hét* is hangsúlyozza: a médiának kulcsszerepe volt abban, hogy a populáció túlnyomó részén sikerült keresztülvinni a haditervet. Mindez, mint kés a vajban, oly könnyedséggel, csak úgy sikerülhetett, hogy előtte már régóta gőzerővel dolgoztak egy korlátlanul manipulálható *„nyálafolyató konzumidióta”* (copyright by Bogár László) réteg legyártásán, amely mindent zokszó nélkül elhisz a tömegmédiának, és ha cselekvésre szólítják fel, gondolkozás nélkül megtesz bármit, teszi hozzá e sorok írója.

Mivel az igazságot elnyomni, elhallgattatni lehet bizonyos ideig, ám megszüntetni nem, olyan személyek is jelentkeztek az orvosok, pszichológusok, tudósok közül, valamint a társadalmi élet különböző területeiről, akik látták, hogy az a narratíva, amelyet – szokás szerint – a *mainstream* erők a lakossággal kizárólagos jelleggel akarnak elfogadtatni, egyre átlátszóbbá válik. A filmben megszólaló kritikus személyek – akiket egyoldalúan a *„vírustagadó”* címkével igyekeztek megbélyegezni – hangsúlyozták, hogy már az a jelenség beszédes volt az igazság trónusról való letaszítása kapcsán, hogy a covidizmus szekértolói egyetlenegy ellenvéleményt vagy hangot sem tűrtek meg, s érdemi vita, szakmai eszmecsere még a felvetés szintjén sem merült fel az egész világra kiírt forgatókönyv levezénylői és kivitelezői részéről.

Láthattuk, hogy az emberek döntő többsége ellenvetés nélkül hajtotta végre az összes intézkedést, maradt otthon bezárva, vette fel a maszkokat, tartotta be az éjszakai kijárási tilalmat, hagyta, hogy mindentől megfosszák, ami az embert emberré teszi, sőt, sokan embertársaik terrorizálásával fokozták a káoszt. A téma kapcsán elhíresült „ellenálló” személyek, dr. Gődény György, dr. Tamasi József, Ertsey Attila vagy dr. Pócs Alfréd, többek között, részletesen beszámolnak tapasztalataikról, amelyeket a két év tömegesen jelentkező anomáliái során gyűjtöttek. Szó esik az ellenvéleménnyel élők kirekesztéséről, az orvosi hivatás alól való felfüggesztésről, rendőri vegzálásról, karaktergyilkosságról, s már ezek a módszerek – az összehangoltságuk, a tény, hogy egyetlen kottából szóltak – jelezték, hogy a helyzet korántsem olyan, mint amilyennek a fősodor beállítani igyekezett.

A videó interjúalanyai kifejtik, hogy a látszat ellenére a Covid-ügy elsősorban nem egészségügyi, virológiai kérdés volt, hanem valami egészen másnak a lefedésére szolgált. Talán érdemes megjegyezni egy személyes megfigyelést. Már a Covid első évében feltűnt, hogy az embereket szorongató újabb és újabb intézkedések végrehajtását, keresztülvitelét egyetlenegy ellenző, vagy akár kritikai hang sem tette szóvá, kísérte hivatalos helyekről, legyen az kormányzat, EU-szerv, jogvédők vagy a média. A nyugati liberális világban hozzászokhattunk, hogy éjjel-nappal emberi jogokról hallunk, azonban a kórus egyetlen pillanat alatt, mintegy vezényszóra elhallgatott. Míg az elmúlt évtizedekben a jogvédők, európai uniós szervek, vagy a liberális sajtó szájából 0–24-ben a demokráciáról, a különféle jogokról, szabadságról hallhattuk ugyanazokat az ismert szólamokat, a Covid-éra beköszöntével ezek megszűntek, elhaltak. S levonhattuk a konzekvenciát: az addig szép szavakkal körüludvarolt, fennen hirdetett, sze-

retve szeretett demokráciát itt és most, a szemünk előtt bontják le. Nem számítottak többé a jogok szabad mozgásról, szólásról, munkavállalásról és így tovább: már csak az számított, hogy meddig tűrsz.

Ezen a ponton érkeztünk el történetünk egyik kulcsfontosságú eleméhez, a vírus-ügy mozgatórugójához: a Covid nem volt más, mint egy nagyszabású, az egész világra kiterjedő teszt. Egy számos aspektust felölelő, többrétegű tesztelés volt, melynek során arra voltak kíváncsiak e soha korábban nem látott mérvű társadalommérnöki kísérlet kiagyalói, hogy az egyes egyéneknél, akár külön-külön a nemzeteket, társadalmi csoportokat is vizsgálva, milyen messzire lehet elmenni a megszorítások, korlátozások, mondjuk ki nyíltan: embernyúzások terén. Nem kérdés, hogy e bő kétéves teszt végeztével roppant mennyiségű értékes adat állt és áll ma is a társadalom átkonstruálóinak rendelkezésére. Feketén-fehéren kiderült, hogy nincs szükség nagy apparátusra az intézkedések betartását kierőszakolandó, ugyanis a lakosság könnyen megvezethető – és sajnos nagyobb – hányada önként és boldogan ellátja a „renitensek" megregulázásának feladatát. Számtalan példa áll rendelkezésre az elmúlt évekből e tekintetben, ám az is tény, hogy egyes nyugati országokban az erőszakszervek sem voltak restek kemény testi kényszerhez folyamodni például azokkal szemben, akik nem vették fel a betegségmegelőzési és a kór terjedését gátló célra tökéletesen alkalmatlan maszkokat. Melyek egyébként a leglátványosabb szimbólumai az ember legújabb kori rabságba kényszerítésének.

A videó második felében részletesen feltárulnak azok az okok, amelyek a Covid-jelenség valódi gyökerei. A világ jelenlegi kormányosai az évtized végére drasztikus társadalmi, pénzügyi, gazdasági változásokat akarnak bevezetni, és hogy e kedvezőtlen újdonságokra felkészítsék a világ lakosságát, kellett egy ürügy, amire hivatkozva brutális intézkedéseket lehetett az emberekre rázúdítani. Ez volt a Covid, mivel egy veszedelmes kórokozó nyomós érv a legtöbbek számára, hogy alávessék magukat bármilyen személyes korlátozásnak, lemondjanak a szabadságuk maradékáról is, nehogy megfertőződjenek. Ily módon ez a teszt pszichológiai és az intelligenciát is érintő kísérlet volt. Miről vagyunk hajlandók lemondani, és ha elvesznek valamit, mit vagyunk hajlandók megtenni, hogy visszakapjuk? Itt lép be történetünkbe a vakcina kérdése, s ez volt a tulajdonképpeni mélypontja az egész folyamatnak.

Az interjúalanyok elmondják, hogy a vakcina bevezetése kapcsán is ellentmondások sokaságával találkozhattunk, lényegében nem volt a magukat hivatalosnak tekintő szervek részéről két mondat, kijelentés, amely ne állt volna szemben egymással. Az illetékesek naponta írták felül előző napi kijelentéseiket, s ugyanez miatt nem lehetett komolyan venni a nyilatkozatokat, ám az oltásra egyre nagyobb presszióval próbálták rávenni a lakosságot. A vakcinákkal kapcsolatban már a Covid aktív időszaka alatt lehetett tudni, laikusként is, hogy „valami bűzlik", hiszen rendkívül gyorsan dobták piacra őket a világ minden táján, de a nyomás fokozódott, hogy az embereket rávegyék a beadatására. Már akkor látható volt, de utólag kristálytisztán körvonalazódik, hogy egy minden részletre kiterjedően kidolgozott haditervről volt szó, melynek kapcsán nyilván voltak „B" és „C" tervek is, bekalkulálták a nehézségeket, de egy tesztnek éppen ez a lényege: megfelelő számú és mélységű információ kinyerése egy adott témakörre vonatkozóan.

A Médiavadász videója lényegre törően, tömören, mégis minden aspektusát átvilágítva mutatja be a Covid-jelenséget, ami egyedülál-

ló volt az emberiség eddigi történetében. Bármilyen cinikusan hangozzék, a Covid-jelenség legkritikusabb pontja nem az volt, hogy hányan betegedtek, vagy haltak meg, a háttérben a mozgatók számára nem ez bír kiemelt jelentőséggel, ahogyan egyébként sem az a legfontosabb, bármilyen furcsának is tűnjék, hogy a Covid, vagy Sars vírus mennyire volt valós és veszélyes, hanem az, hogy e víruskampány örve alatt milyen teszteredmények születtek, amelyeket majd felhasználnak a jövőbeni kísérletekhez a társadalomátalakító projektek során. Még egy nagyon fontos adalék, ami mindennél világosabban bizonyítja a világ egészére ráhúzott gonosz szemfényvesztés összehangolt, kitervelt mivoltát: a cél érdekében minden intézmény és erő felsorakozott; nem létezett kormány és ellenzék, jobb- és baloldali blokk, a korábban minden pitiáner ügyben egymás torkának eső politikai látszatellenfelek a Covid kapcsán azonnal egy platformra kerültek (a létrontás mélyebb dimenziói kapcsán ez a közös alap soha nem volt kérdéses), legfeljebb technikai kérdésekben merültek fel nézetkülönbségek. A Covid-ukázt mindenki, minden szerv megkapta és teljesítette. A folyamatot kitűnően láttatja a Médiavadász filmje.

Azzal kezdtük a filmismertetőt, hogy felidéztük az archaikus ember szemléletét, nevezetesen azt a megközelítést, hogy létértelmezésében a jó örökös harcban áll a rosszal. Ezzel szemben a modern ember, aki leváltotta a tradicionális embert, már nem így tekint önnön létére és a világra, mivel ilyen erőket nem tapasztal, így különbséget sem tud tenni közöttük. Ami ennél tragikusabb: a modern embert ez nem is zavarja, nem kelt benne kellemetlen érzést, a baljós erőket és ágenseiket képes a szakadék legaljára követni. A közelmúlt Covid-történetének ez az egyik legfontosabb konzekvenciája.

M. P.

Julius Evola
AZ ABSZOLÚT INDIVIDUUM TEÓRIÁJA
Ford. Varázsló Macska
289 oldal (Budapest, 2023, Varázsbarack)

Julius Evola neve a mai magyar közgondolkodásban elsősorban szélsőségesnek tekintett politikai álláspontja, vagy jobb esetben a tradicionális értékrenden alapuló modernitáskritikája kapcsán merül fel (ha egyáltalán felmerül). Akik azonban mélyebben tanulmányozták az evolai életművet (a Kvintesszencia és a Persica kiadó jóvoltából legtöbb könyve már olvasható magyar nyelven), azok tudják, hogy a neves olasz gondolkozó munkásságának jelentős részét a (vallási–metafizikai) hagyományok bemutatásának és az általuk képviselt tudás újrafeltárásának szentelte. Átfogó monográfiát írt többek között a korai buddhizmusról, a *saiva* tantrizmusról, a Grál-mondakörről és a hermetikáról, lefordította és kommentálta a *Tao te csing*-et, és számtalan kisebb tanulmányban foglalkozott a különböző tradíciók egyes tanításaival, módszereivel. Evola hagyományfelfogásában a tradicionális eszme másik nagy képviselőjével, René Guénonnal összevetve nagyobb hangsúlyt kapott az immanencia szempontja, vagyis annak vizsgálata, hogy miként ragadhatjuk meg a végső valóságot közvetlenül önmagunkban, és hogyan válhatunk eggyé vele a tapasztalás transzformációja révén. Másrészt, a keleti doktrínák bemutatása mellett kiemelt figyelmet fordított az európai hagyományvonulatok vizsgálatára, az európai ember lelkiségének megfelelő lét- és transzcendencia-felfogás körvonalazására.

Az abszolút Individuum teóriája (Teoria dell'Individuo assoluto) ebből a szempontból különleges helyet foglal el Evola munkásságában, mert egy meglehetősen korai írásról van szó, amiben még nem a hagyományos bölcselettel